

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΓΟΥΒΙΤΣΑ

[Διήγημα τῶν Φώτων]

—Παρών !... Διατάξι, κύρ' επιλοχία !...

Βασιλειῶ, μᾶθι ἀνήμωρα τὸν Φῶτον, ἰνοῦσὺν νὰ βάλουν μιὰλό !... 'Γαίσοις !...

Καὶ ἐστάθηκε ὁ κ. επιλοχίας λίγα δευτερόλεπτα, ἔτσι, σὺν νὰ κῆραζε τὸν ἀέναντί του τοῖχο, ὅπου ἦ ἴγρασια, πὸν τὸν εἶχε ποτίσει, τὰ κακὰ ἀσβεστομάτα, ἢ μελανιές, ἢ τριπές ἀπὸ τὰ καρφὰ πὸν ἔπασαν καὶ ἄλλες πολλὲς καὶ διάφορες κηλίδες, τὸν εἶχαν κάμει νὰ φαίνεται σὺν χάριτης γεωγραφικός, μὲ ἡπειροῦς περιέργους !...

—Κί' ὅλα αὐτὰ κί' ἄλλα παραλήρησα, ἰνοῦσιον κί' κατ' ἀνοχὴν τοῦ λοχαγοῦ !... ἔφαντα ὁ επιλοχίας.

Καὶ πάλιν βρόντηξε τὸ χέρι του ἀπάνω σὸν τραπέζι καὶ πάλιν ἀνεπήδησαν οἱ πέννες καὶ τὰ μολύβια καὶ πάλιν ἐστάθηκε καὶ κῆραζε τὸν καταλειωμένον τοῖχο.

—Μαράντει ντιτ γὰτ ντιτ, οὐ ἔληος κανενός... Τοῦ πῆρι οὐ διαόλους τὸν πῆρι, πὸς νὰ ἰσραθῆι κανείς !...

—'Αξαρνα, σὺν νὰ τὸν ἤθει μιὰ ἰδέα.

—Μήσοι ! Μήσοι ! Μήσοι !... Ποῦ σὸν διαόλου εἶσι, Μήσοι ! φώναζε δυνατὰ.

Ἐνας δεκανέας, κοντὸς καὶ στρογγυλός, κοκκινομάγουλος καὶ τοσιωτός, μὲ μάτια καταγάλα, πὸν γινάδιζαν σὺν τῆς γάτας, πῆδησε μέσα σὸν γραφεῖο, ελαφρὸς-ελαφρός, σὺν νὰ μὴ ἐβδάιδε μὲ τὰ προκειμένα τὰ τσαρούχια του, ἀλλὰ σὺν νὰ πατοῖσε μὲ τὶς παχειές καὶ τοιχωτῆς φροντῆς του.

—Παρών !... Διατάξι, κύρ' επιλοχία !... φώναζε.

—Τὸν ἔξο'ς, οὐρέ, πὸς εἶν' τὸν Φῶτον σήμωρα κί' πὸς ἀπαγορεύονται τὰ τυχερὰ παιγνίδια ; Τὸν ἔξο'ς ἢ μὴ ; τ' ἀγνοεῖς !...

—'Αχα !...

—Πὸς, τοῦ λοιπόν, τὸν ἑπιτρέξι, δύο-τρεις παλαιομαγιάρις, νὰ παρῶσιν ὄλων τὸν στρατὸ στὰ τυχερὰ παιγνίδια !... Παῖζουν, οὐρέ Μήσοι, διαρκῶς κί' ἀναδῶς, οἱ ὄβλες τὶς ἰτισμῆς ἡμέρις, κί' σήμωρα τὸν Φῶτον, ἀπὸ θακτὰ-θακτὰ, χαράματα Θιοῦ, χορῆς νὰ ποῖνε ἀγάσια !... Κί' συμπαρασύρουν, ἰέου, κί' τοὺς ἑτέρους ἀντρας !

—Πὸς, οὐρέ, τὸν ἑπιτρέξι ἰού !...

—Μ' ἀφοῦ δὲν λέει τίποτις οὐ κίνοῦς Διοικητῆς !... τραύσει ὁ δεκανέας.

—'Εν τῆ ἀνεξικακίᾳ του, οὐρέ, ἀπὸς δὲν τοὺς μιλάει, ἀλλὰ ἡμεῖς, οὐρέ Μήσοι, οἱ ἰπαξιωματικοί, πὸν ἐμαῖσι οὐ στύλους τὸν στρατὸν, πρέπει νὰ μένομι μὲ ἰστανομιένας χειρῆς ;

—Κί' τί νὰ κάνομι ἡμεῖς, κύρ' επιλοχία ;

—Νὰ τ' οὐ χῶσομι στῆ φυλακῆ, οὐρέ, νὰ οαπίσ'ν, νὰ πᾶν κατὰ διαόλου !...

Κί' ἀγομιένοσ καὶ βλοιστός ὁ επιλοχίας, μὲ τὶς τριγῆς τὸν μουστακιὸν καὶ τὰ μολύβια τῆς κεφαλῆς του φρισσοντα, μὲ ἀνατριχισμένες τὶς κλωστῆς, θὰ νόμιζε κανείς, τῆς φροντῆς τὸν φρεσὸν, τὸν τσαρουγιὸν καὶ τὸν καλτοροδετὸν του, σπικώθηκε καὶ βδάιδε σὺν θρηῖο μέσα σὸν μικρὸν γραφεῖο τοῦ λόγου, τὸ γραφεῖο τὸ στενοχωρὸ, μὲ τὶς παλαιοανίδες τοῦ πατώματος, πὸν ἀνεῳκταεβαίνανε σὲ κάθε πάτημά του, σὺν νὰ εἶχαν ἐλατήρια !...

—'Επιλοχίας εἰμι ἰγὸ, οὐρέ Μήσοι, ἢ κατοικία ; 'Ε ; 'Επιλοχίας, εἰτα, εἰμι ἢ κατοικία ;

Καὶ χτύπησε τὸ χέρι του σὸν τραπέζι...

—Ποῦ νὰ βροῖμι διακαρούες εἰμῆς, νὰ παῖζομι, κύρ' επιλοχία !... Δὲν πρόφταις νὰ ἀπαντήσῃ ὁ επιλοχίας, κί' ἔνας ψηλός, ξερὸς καὶ μαῖρος ἰποδεκανέας, σὺν καφαλομένο κωτασιον, μπικρε, ἀγομαζώντας, σὸν γραφεῖο :

—Κύρ' επιλοχία ! Κύρ' επιλοχία !... φώναζε.

—Τί εἶν', οὐρέ Κοιτσουνιά ;

—Ὁ Κοιτσουνιῶν, οὐ Κοιτῶν, οὐ Χριστῆς κί' οὐ Πασαπόρτ'ς οὐ Γιάννουσ, σὺν τὸν Ζουγορνίτζα, τὸν Μαγγιλάρα κί' τὸν Πάνου τῆς 'Αντωνένας, παῖζουν ἐγοβίτσια !...

Ὁ επιλοχίας πῆδησε πάνω.

—Ματαπάλε, οὐρέ ; Ποῦ παῖζ'νι, οὐρέ ;

—Ἰδῶ γιὰ πῶσιν ἀπὸ τῆς μάντρα... κοντὰ στῆν ἀγορῆν διὰ, σὸν βᾶτου !...

—'Αφρῖσεν ὁ επιλοχίας.

—Ὁῦ' ἔνα σκονί, οὐρέ !... φώναζε. Τί στέσαι ἔξο' γιὰ, οὐρέ Μήσοι, σὺν παραόλλαιμα !... 'Ἐνα σκονί, σοῦ εἰτα, δὲν ἔλκοις ;...

Καὶ ἐνὸς ὁ δεκανέας ἔτρεχε νὰ βρῆ ἔνα σκονί, ὁ επιλοχίας βηματῆζε βαρῆς καὶ ἀγροῖς, σὺν λιοντάρι ἀγομιένοσ, μανιασμένον, φοβερό, πὸν τὸν τρέφιαν ὄβλες τοῦ γραφεῖου ἢ ἑπιλόδεσες.

—Ὅαν ντο' λυταροῦσι κί' θὰ τὸ ἐβῆσοι, γιὰ παράδειγμα, ο' ὄλων τὸν στρατὸν !... φώναζε. Θὰ τοὺς διατομπένομι, πὸν νὰ τοῦ θεμοῦνται ὄσον ἔσιν !...

Τὸ ἐλιτῆρις ἤθελε. Ὅχι λιτῆρι, ἀλλὰ λιτῆρι ! 'Ἐνα ἔφερε ὁ δεκανέας, ἔνα ἔφερε ὁ ἰποδεκανέας καὶ ἀπὸ διὰ οἱ τρεῖς ἐκῶνοι. Ὁ επιλοχίας τ' ἀράταξε, ἔβαλε τὸ φρεσὸν τοῦ στρατιά, ἔστρεψε τὸ μουστακίον του καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τρέχοντας, ὀρθόκομος καὶ λυγερός, μὲ βήματα μεγάλα, πεταχτὰ, σὺν νὰ μὴ πατοῖσε ἀπάνω στῆ γῆ.

—Νὰ δοῖμι, ἐπὶ τέλους !... Τοῦ δ' οὐ ἔ'ν θὰ γίνῃ ἢ τοῦ διὰ το' ! 'Επιλοχίας εἰμι ἢ κατοικία ! Ἰδῶ μέσα !... ἔκοιψε.

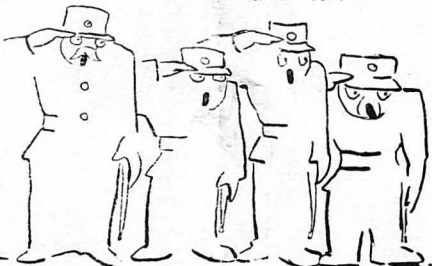
Σὲ λίγο βοῆ καὶ θόρυβος σὸν δρόμῳ. Μία πομπὴ περνοῦσα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χωριὸν. Παιδιά, σκονιά, γυναικῆς καὶ κοριτῆια, ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν. Κότες ἐκακόταξιν, γουορνόπουλα γουλιζάντα, κεφάλια βῆχαν ἀπὸ τὰ παράθυρα, τοὺς τοῖχοις, τοὺς ἀρούρες καὶ τὶς τεμένεσες μάντρας, γιὰ νὰ δοῦνε. Οἱ ἄξιωματικοί, πὸν καθόντοσαν στὸν κανόνε καὶ πᾶνε τὸν ἐταίπορὸν τους, οἱ κίριοι ἰπαξιωματικοί καὶ οἱ στρατιώτες, πὸν χαζολογοῦσαν μέσα στὰ μαγαζιά καὶ κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια, ἀλαφροίτηκαν.

—Τί συμβαίνει, ἄραγε ;

Καὶ ὄλοι σπρωθῆκαν γιὰ νὰ ἰδοῦν. Καὶ εἶδανε σὲ λίγο. Εἶδανε τὸν επιλοχία, Φάνικε ὁ κύρ' Διοικητῆς !

Δυὸ - τρεῖς ἐκῶνοι πληροῖσαν περιέργου

"Ὅλοι παραταχθήκαν σὲ προσοχῆ..."

—'Η εἰμι επιλοχίας ἢ δὲν εἰμι !...

